

1490. p. 31.

August. 15. 1662.

Imprimatur.

**Dan. Nicols R. P. D.
Arch. Cant. Capel.
Domesticus.**

1490. p. 31.

August. 15. 1662.

Imprimatur.

**Dan. Nicols R. P. D.
Arch. Cant. Capel.
Domesticus.**

Tra&atus Brevis
D E
R I T I B U S
&
C Æ R E M O N I I S
Ecclesiæ,
IN GENERE,
&
IN SPECIE.

Authore *Carolo de Beauvais*, Ecclesiæ de
Withiam in Comitatu *Suffexiæ*
Rector.

L O N D I N I,
Typis *J. Flesher*, & prostat apud
R. Royston in *Trinity Lane*. 1662.

UNIVERSITÄTS- UND LANDESBIBLIOTHEK
BONN
KUNST- UND GEMÄLDEABTEILUNG
VERZEICHNIS DER BÜCHER
IN DER SAMMLUNG
DER KUNST- UND GEMÄLDEABTEILUNG
VON
H. VON KUNST- UND GEMÄLDEABTEILUNG
BONN

Reverendissimo in Christo Patri,
Ac Domino,
Domino GULIELMO
Providentiâ Divinâ
Cantuariensi Archiepiscopo,
Totius Angliæ Primati
Et Metropolitano,
Eruditione, Pietate,
Virtute, & sanæ Doctrinæ
Professione,
Celeberrimo,
Hoc Opusculum Theologicum,
Singularis Reverentiæ ergo,
Carolus de Beauvais,
Obsequentissimus servus,
Humillimè Dicat & Offert,
Simúlque
Supplex ab Ejus Gratiâ
Petit,
Ut Illud fronte serenâ Accipere Dignetur.

Index Hujus Tractatus Capitem.

1. **D**E Ritibus & Caremoniis Ecclesia Judaica.
2. De Ritibus & Caremoniis Ecclesia Christiana.
3. De Conditionibus in Ritibus & Caremoniis Ecclesia requisitis, ut Liciti & Legitimi evadant.
4. Caremonia cum supradictis Conditionibus injuncta sunt Legitima & Observanda.
5. Condemnatio & Rejection Rituum & Caremoniarum Ecclesia Romana.
6. Justificatio, in Genere, Rituum & Caremoniarum hoc Tempore in Ecclesia Anglicana praescriptorum & injunctorum.
7. Regimen Episcopale, quale nunc est in Ecclesia Anglicana constitutum, ab omnibus illius Ecclesia Membris est pacatè ferendum.
8. Observationes quaedam necessaria circa Reformatas Ecclesias Ultramarinas, Gallicam, Belgicam, Helveticam, Genevensensem, &c.
9. De Ecclesiis quae Londini, &c. Regià Concessione aperta sunt Reformatis Gallis, Belgis & Italis.
10. Conclusio hujus Tractatus, Continens Exhortationem ad Pacem & Concordiam in Ecclesia Anglicana.

DE
Ritibus & Cæremoniis Ecclesiæ,

In Genere,

&

In Specie.

CAP. I.

De Ritibus & Cæremoniis Ecclesiæ Ju-
daica.

Uetus Divinus absque Cæremo-
niis esse non potest:

Quamvis Cæremoniæ non sint il-
lius Cultûs Pars;

Sed tantum Adminicula quædam,

Atque Ornamenta.

Indè est quòd Deus Summus Legislator,

Præter Legem Moralem & Forensem,

Cæremoniales etiam Leges Populo suo
Israelitico tulit:

Idque tam ut Primæ Legis Moralis Tabulæ
ancillarentur;

Quàm ut umbræ quædam essent ac Typi Col. 2. 17.

Messia,

Bonorumque Ejus,

Tantisper dum Ipse Sol Justitiæ illucesceret.

Heb. 10. 1.

3. Harum Cæremoniarum apud Judæos fuit
ingens Numerus.

1. Quarum quædam ipsa Sacra peragenda
spectabant ;

Ut

Sacrificia,

Et Munera :

2. Quædam Personas spectabant à quibus
Sacra illa peragi debebant ;

Ut

Sacerdotes,

Et Levitæ :

3. Quædam Tempora spectabant quibus
illa Sacra erant obeunda ;

Ut

Sabbatum,

Neomeniæ,

Et Festa :

4. Aliæ denique Loca spectabant in qui-
bus illa Sacra erant obeunda ;

Ut Tabernaculum,

Synagogæ,

Et Templum.

4. Illius Multitudinis atque varietatis causa
fuit,

1. Quòd Ecclesia tunc temporis erat in
Pueritia,

Ideoque Pædagogia Legis indigebat quâ
instrueretur,

Et ad Christum deduceretur ;

Cùmque cibi solidi non esset capax,

Ritibus

Ritibus Externis, tanquam Lacte, pascenda fuit.

2. Quia hâc multitudine Cæremoniarum,
Ut totidem Picturis,
Deus summam Christi Perfectionem Animis oculisque sui Populi ingerere voluit:
Ad quam Perfectionem utcunque Adumbrandam tantâ varietate opus erat,
Exhibito autem Christo, vero Justitiæ Sole,
hæ Umbræ disparuerunt,
Ità ut illis non subjiciamur.

5.

Cujus rei triplicem Causam afferre solent Scholastici.

1. Prima, Quia obscuræ erant quoad Significationem.
2. Secunda, Quia imperfectæ erant quantum ad Efficaciam.
3. Et Tertia, Quia onerosæ erant quantum ad Observationem.

Hiscæ enim nominibus Gratiæ Evangelicæ repugnabant.

Sed hisce Rationibus validiores adjiciendæ sunt.

6.

1. Quarum Prima est, Quòd Cæremoniæ Legales annexam quandam Fidei protectionem habebant de Messia venturo, Et Peccata Humani generis expiaturum.
Sicut igitur peccaret graviter qui Verbis Fidem suam profitendo, diceret Christum venturum, & passurum:

Sic itidem peccaret qui Factis suis, id est Obser-

Observationibus Legalibus, idem prote-
staretur.

2. Præterea, Quid opus est Cæremonias
Judaicas retinere, cum longè meliora
sint in illarum loca substituta?

Veteres enim Ritus Christus Abrogavit,
Non Damnando,
Sed Adimplendo :

Umbras enim & Imagines ità removit,
Ut Corpus solidum & verum pro Illis ho-
minibus exhibuerit.

7. Verum est ipsos Apostolos post Passionem
Christi observasse,
Et observanda præscripsisse
Nonnulla Legalia.

Sic Paulus circumcidit Timotheum, Act.
16. ver. 3.

Sic ex Decreto Apostolorum statutum fuit
ut Gentiles à Sanguine & Suffocato ab-
stinerent.

Quæ Abstinencia pertinebat ad Legis Cæ-
remonialis observationem,

8. Sed inde tamen inferendum non est,
Leges Cæremoniales non esse Abrogatas :
Quia quod attinet ad Cæremoniæ ob-
servationem.

Tria Tempora cum Augustino sunt distin-
guenda.

1. Unum erat ante Christi Passionem :
In quo Legalia erant Viva.

2. Alterum post Passionem,

Sed

Sed ante plenam Evangelii Divulgationem:
In quo erant Mortua.

3. Tertium postquam claruit veritas Evangelii:

In quo erant Sepulta & Mortifera.

Paulus Circumcidit Timotheum,

Et Apostoli Decretum illud ediderunt

Tempore hoc Intermedio,

In quo Legalia nondum erant sepulta.

Ut ergò Intermedio illo Tempore Synagogæ Funus curari,

Et honorificè efferri oportuit:

Ità qui jam Conditum

Humòque obrutum

Ejus Cadaver Refodere,

Erutúmque in Ecclesiam Referre niterentur,

Si

Et Sepulcrum Sacrilegio violarent,

Et Ecclesiam Pestifero foetore infestarent,

Et Incestarent.

Verum est præterea,

9.

Deum Cæremoniarum Observationem in
Æternum præcepisse.

Sed notandum est, vocabulum illud Hebraicum *Gnolam*,

(Quod Interpretes

Aliquando *Æternum*,

Aliquando *Perpetuum*,

Aliquando *Seculum* vocant,)

Designare

Vel Perpetuitatem Absolutam,

Vel

Vel Periodicam, id est, pro natura rei limitatam.

Absolutam Æternitatem denotat, cum prædicatur de Deo, vel de aliis Rebus æternis:

Ut cum dicitur, *Veritas Dei manet in æternum;*

Vel cum ipse Deus dicitur æternus.

Periodicam Perpetuitatem denotat, cum prædicatur de Rebus suâ naturâ caducis & mutabilibus: ut Deuter. 15. v. 17. De servo qui non vult liberè exire, *Assumes subulam, & perforabis aures ejus, & serviet tibi usque in æternum.*

Cum autem Judaicarum Cæremoniarum observatio in æternum præcipitur,

Illud accipiendum est de Æternitate

Non Absolutâ,

Sed Periodicâ, & pro rerum conditione limitatâ.

Quæ Limitatio ad Christi Adventum, & Evangelii Patefactionem extenditur:

Post cujus Christi Adventum

Non sumus ampliùs sub Pædagogica Disciplina.

C A P. II.

De Ritibus & Cæremoniis Ecclesia Christiana.

I.

IN Judaicarum Cæremoniarum locum substituit alias Cæremonias Dominus noster

noster Jesus Christus,
 Quæ Divinæ vocantur.
 Eæ sunt
 Tam Sacramenta ipsa,
 Quàm quæ circa illa versantur Cæremoniæ:
 Ut cùm jubet Baptizare aquâ,
 Manducare Panem, & Vinum bibere;
 Item cùm jubet addere Preces.
 Et Similia quæ ex verbis Institutionis nota
 sunt.

Quòd ad Cæremonias quæ sacrum Ordinem spectant, 3.

De illis habemus Fundamentum Essentiale
 in hisce verbis Apostoli, *Omnia decenter
 & ordine fiant*, I Cor. 14. ver. 40.

Accidentales autem hujusmodi Rituum
 Determinationes relictæ sunt in Liber- 3.
 tate cujuslibet Ecclesiæ Nationalis,

Utpote Adiaphoræ,

Quæ pro Circumstantiarum ratione variari
 possunt,

Atque etiam debent, quoties illud Ædifica-
 tio requirit:

Ità ut semper Præsenti dictarum Ecclesia-
 rum Statui, ad majorem Ædificationem,
 accommodari debeant.

Huc pertinent 4.

Tempus,

Locus,

Forma ac Norma

Precum,

Conci-

Concionum,
Administrationis Sacramentorum,
Jejuniorum,
Atque Eleemosynarum, &c.

Quæ omnia
Non Tumultuariè,
Sed Decenter & Ordine,
Ad Ecclesiæ Ædificationem
Institui

Atque Exerceri par est.

5. Quod autem Ecclesia in Ritibus & Cere-
moniis Præscribendis Authoritatem ha-
beat,

Non eget operosa Probatione.

6. Quod Jus, & quam Authoritatem exequi-
tur

Ecclesia

Per Episcopos

Et per Ministros Verbi.

Hinc Exhortatio supradicta Apostoli,
1 Cor. 14. v. 40. *Omnia decenter & or-
dine fiant.*

Hinc illa ad Hebræos 13. v. 17. *Obedite
illis qui Præsent vobis, & obsecundate.*

1. Hanc Authoritatem exercuerunt Apo-
stoli.

Quatenus enim erant Ordinarii Ecclesiæ
Rectores,

De hisce Ritibus Externis, pro sua sapientia,
Statuerunt quod ad ædificationem & utili-
tatem Ecclesiæ facere videbatur.

Huc

Huc referre licet Præceptum illud Aposto-
licum de Collectis die Sabbati faciendis,
1. Cor. 16. 2.

Illud etiam de Capite virorum nudando,
& Mulierum velando in Ecclesia,

Atque omnia illa Externæ Disciplinæ De-
creta,

De quibus verisimile est Paulum esse lo-
cutum 1 Cor. 11. 7. 34. his verbis, *Reliqua*
verò cum venero constituam.

2. Post Apostolos, hanc etiam Authorita-
tem usque ad nostra Tempora Omnes
Ecclesiæ semper exercuere;

In Conciliis

Et Synodis suis

Canones præscribendo,

Quâ Formâ Publicæ preces sint peragenda,

Quibus Ritibus Ministri sint Consecrandi,

Aut Quibus

Sacramenta

Baptismi

Et Eucharistiæ

Sint Administranda;

Unoque verbo, Qualis ordo in Externa Ec-
clesiæ Disciplina sit observandus.

Neque solum Ritus Novos Instituendi Po-
testatem habet Ecclesia, 7.

Sed etiam institutos Abrogandi atque Mu-
tandi.

Utrunque enim ipsa Fides & Cultus à
Deo præscriptus

Nullâ

Nullâ Authoritate Mutari aut Abrogari possint :

Externa tamen quædam

Et Accidentalialia circa Religionem Decreta quandoque mutari ex usu Ecclesiæ est.

Nempe, quando per Abusum illorum in Superstitionem & Idololatriam,

Obesse incipiunt Ecclesiæ.

Hæc enim Regula semper ab Ecclesia observanda est ;

Ut si Nonnulla à Majoribus nostris Instituta sunt, quæ illorum Tempore potuerunt esse sine Culpa,

Et postea vertuntur in Errorem & Superstitionem,

Sine Tarditate aliqua à Posteris Destruantur.

8. Quod utrumque intelligendum est

De Tota

Alicujus Loci

Aut Regionis Ecclesia,

Per Episcopos

Aut Pastores suos

Authoritate Magistratûs Supremi

In Synodo Repræsentata :

Non autem de uno aut altero Episcoporum,

Aut Pastorum Illius Ecclesiæ.

1. Quia quod omnes tangit, ab omnibus etiam meritò curatur.

2. Præterea, Quæ semel Toti placuerunt Ecclesiæ,

Et

Et Diu atque Quietè usurpata sunt,
Non sine Temeritate ab uno aut altero
Mutantur.

Cùm incertum sit utrùm illa Mutatio pari
cum tranquillitate tolerari queat.

3. Ultimò, Quia Mutatio unius Episcopi
aut Pastoris Authoritate & Ansu facta

Non caret Scandalo :

Nam, ut loquitur Augustinus Epist. 118.

ad Januarium, Ipsa Mutatio Consuetudinis,

Etiã quæ Utilitate Adjuvat,

Novitate Perturbat :

Quæ Utilis non est,

Perturbatione infructuosâ consequenter

Noxia est.

C A P. III.

*De Conditionibus in Ritibus & Cæremoniis
Ecclesiæ requisitis, ut Licitis & Legitimis
evadant.*

DUM Ecclesiæ aliqua Nationalis supra-
dictâ Potestate utitur, 1.

De Natura & Qualitate ipsarum Cæremoni-
arum summopere sollicita esse debet,
Atque efficere ut Licitæ & Legitimæ eva-
dant.

Quod accidet Sequentes Cautiones 2.

Tanquam Regulas Certissimas adhibendo.

1. Nè sub Rituum, Cæremoniarum, aut
boni Ordinis Nomine

B

Obtru-

Obtrudantur Christianis Mandata Verbo
Dei contraria,

Nam rectè Cyprianus Epistol. Lib. Epist. 8.
Adulterum est, Impium est, Sacrilegum est,
Quicquid humano furore instituitur,
Ut Dispositio Divina violetur.

2. Nè Res suâ naturâ Adiaphoræ,
Et quæ utilitatem aliquam habere possunt,
Præcipiantur Populo
Quasi Necessariæ,
Et Essentiales Partes Cultûs Divini.

Frustra enim Deus colitur Mandatis & In-
ventis Hominum, Matth. 15. v. 9.

3. Nè illis Ritibus attribuantur Effectus
Spirituales;

Ut Supernaturalis Efficacia
Gratiam Impertiendi,
Mala Spirituality Depellendi,
Peccata Abstergerendi,
Et quæ sunt his similia.

Nam tales Effectus ex hujusmodi Ritibus
oriri non possunt,

Cùm Ordinatione expressâ
Et Promissione Divinâ destituantur.

4. Nè Numero & Multitudine suâ Abdu-
cant Christianos ab Internis veræ Pieta-
tis Exercitiis,

Et non Reducant ad Judaicam sub Cære-
moniis servitutem.

Quamvis enim non essent contra Fidem,
Et verbo Divino non repugnarent;

Si

Si tamen nimis excreverint,
In hoc graviter peccarent,
Quod Religionem Christianam,
Quam Dei Misericordia Liberam esse vo-
luit,

Servilibus oneribus premerent,
Ut olim conquestus est Augustinus, Epist.

119.

5. Ut Ritus Illi,
Tanquam Infirmitatis humanæ Rudimenta,
Adimplendi proponantur sub Poenâ tantum
Temporali,

Aut Ecclesiasticâ,
Non autem tanquam Dei ipsius Statuta,
Sub Reatu Mortis Æternæ ;
Hoc enim esset egredi Terminos Potestatis
Delegatæ :

Nam Deus, qui unicus est Animarum Rex,
Animis Leges fert sub Poenâ æternâ ;
Homines verò possunt tantum Externi
ordinis causâ Leges sancire,
Sub Poenâ Temporali,
Aut Ecclesiasticâ.

6. Nè sint Ritus illi omnino Otiosi
Et Inutiles,

Ac proinde Ridiculi.

7. Ritus autem non ideo sunt Illiciti, quia
sunt Significantes ;

Osculum enim Sanctum, de quo fit mentio
ad Romanos 16. ver. 16. Symbolum erat
quo significare volebant

Fraternam Charitatem,
Et omnium Christianorum Unionem.

CAP. IV.

*Cæremonia cum supradictis Conditionibus
injuncta sunt Legitima & Observanda.*

1. **C**UM supradictas Conditiones habent
Cæremoniæ ab Ecclesia præscriptæ,
Tum Licitæ sunt & Legitimæ.
2. Atque ubi Publicâ Authoritate sunt intro-
ductæ,
Et diu pacatæque usurpatæ,
Tum Christiani Modesti est,
In hisce Externis & Adiaphoris
Judicium suum Ecclesiæ Judicio submittere.
3. Nam probum est illud Augustini Monitum,
Ad quamcunque Ecclesiam veneris,
Epist. 86. & 118. ad Januari-
um, Ejus Morem observa,
Si Pati Scandalum non vis,
Aut Facere.
Item, Quod
Neque contra Fidem,
Neque contra bonos Mores injungitur,
Indifferenter est habendum :
Qui aliter faciunt,
Meritò Damnandi sunt.
4. Sed inter eos tamen qui Subjectionem De-
trectant
Discrimen maximum est statuendum.
Alii enim ex Contemptu & Contentionis
spiritu

spiritu eò impelluntur ;
Alii verò
Tantum ex Simplicitate,
Et Conscientiæ Debilitate.

C A P. V.

*Condemnatio & Rejectio Rituum & Cære-
moniarum Ecclesiæ Romanæ.*

Q UOD si Cæremonias Ecclesiæ Romanæ
ad Regulas Generales suprà positas
exigamus ,

Illas multis Nominibus esse Damnandas re-
periemus.

Quædam enim Sacris Scripturis apertè Re- 1.
pugnant.

Hujus Generis sunt,

Crucis Adoratio,

Reliquiarum Cultus,

Ministorum perpetuus Cœlibatus,

Eucharistiæ sub una Specie Celebratio :

Quamplurimæque aliæ verbo Divino con-
trariæ.

Quædam instituuntur in Cultum Divinum, 2.

Et obtruduntur Deo & Hominibus

Pro operibus Justitiæ & Sanctitatis.

Sic Monachi,

Quòd Carnibus Abstineant,

Quòd Cœlibatum voveant,

Quòd abdicatâ Bonorum Proprietate

Ex Eleemosynis vivant,

Putant se gratissimum hisce Observationibus Cultum Deo exhibere,
Atque ingentem Meritorum Theaurum
sibi metipsis coacervare.

3. Quædam sunt quibus ascribuntur Effectus
Spirituales,

Aut Supernaturales,

Qui ex talibus Rebus oriri non possunt
Sine Expressa Ordinatione, & Promissione
Divina,

Quibus interim Destituuntur.

Sic

Aspersioni Aquæ Benedictæ, Ablatio le-
vium

Et venialium, ut ipsi loquuntur, Peccato-
rum attribuitur.

Sic Signaculo Crucis rerum Signatarum
Sanctificatio,

Diabolorum Propulsatio

Adscribitur.

Nullum extat verbum Dei, quod hanc Spi-
ritualem Gratiâ hisce Externis Signis
copulavit.

Superstitiosè ergò in talem Finem adhi-
bentur, aut imperantur.

4. Tantus est Numerus Pontificiarum Cære-
moniarum,

Ut Multitudine suâ abducant Christianos
ab Internis Exercitiis veræ Pietatis,
Et reducant ad Judaicam sub Cæremoniis servitutem.

Apostolicum Concilium gravem de Cæ- A&15.
remoniis Quæstionem sustulit,

Et illud acerbissimum Cæremoniarum Ju-
gum à Christianorum Cervicibus repulit:

Sed Ecclesia Romana, contra hujus Conci-
lii Mandatum,

Aliud deinceps Jugum, illo Mosaico gra-
vius, suorum Humeris imposuit.

Id enim planè constat,

Cæremonias in Ecclesiam Romanam in-
vectas,

Atque hominum Conscientiis injectas,

Esse duplo plures

Quàm olim Moses, jussu Divino, veteri
Populo præscripsit.

Hâc Prodigiosâ Multitudine Cæremonia-
rum in Papatu

Religio Christiana suffocatur & opprimitur.

Quemadmodum enim Sole ad Occasum
vergente majores fiunt Umbræ:

Sic ubi multiplicantur Cæremoniæ,

Paulatim ibi Veritatis Lumen extinguitur.

Pontificia Ecclesia requirit ut ad suas Con- 5.
stitutiones

Non minùs obligentur ipsæ hominum Con-
scientiæ

Quàm ad Legum Divinarum observati-
onem.

Quod est Egredi Terminos Pot. statis De-
legatæ,

Ut suprâ diximus.

Quamplurimi ex Ritibus Pontificiis
 Sunt omnino Otiosi
 Et Inutiles,
 Ac proinde Ridiculi.
 Unde sequitur,
 Ad Schisma tollendum
 Quod est inter Reformatos & Pontificios,
 Ritus illos qui adversus supradictas
 Regulas peccant
 Esse omnino tollendos,
 Et abolendos.

CAP. VI.

*Justificatio, in Genere, Rituum & Caremo-
niarum hoc Tempore in Ecclesia Angli-
cana præscriptorum & injunctorum.*

1. **N**onnulli sunt ex Membris hodiernæ Ec-
clesiæ Anglicanæ qui tales Ritus Illi-
citos esse censent.
2. **C**ontrà, illos Illicitos non esse censendos
constanter asseveramus.
 1. Quia Instituti sunt ab Ecclesia Ortho-
doxa;
 - Ideoque quæ justam Authoritatem habet
illos Instituendi.
 2. Quia si singuli ad Regulas suprà pro-
positas exigantur,
 - Nihil Pravum aut Distortum in illis reperiri
poterit.
 3. Nulli ex iis Superstitiosi sunt,

Nulli

Nulli Magici,

Nulli Otiosi & Inutiles.

* Quod de singulis facile demonstrari posse
contendimus.

Sed Objicitur,

1. Ritus supradictos à Pontificiis etiam ad-
hiberi,

Et iisdem eos supersticiosè abuti ;

Ac proinde non esse in Ecclesiâ Anglicana
retinendos.

Ad quod Responsio est, Minimè id sequi.

1. Quia si eo respectu Illicitæ essent Eccle-
siæ Anglicanæ Cæremoniæ, quòd Pon-
tificiis iisdem supersticiosè abutuntur,

Tum pari ratione,

Nolarum,

Templorum,

Imo verbi Divini

Et Sacramentorum

Legitimus usus

Ab Ecclesiâ Anglicana esset tollendus,

Quia iis omnibus etiam Ecclesiâ Romana
abutitur.

2. Quæ Cæremoniæ serviunt in Papatu
ad Errorem & Mendacium fucandum,

Et ad Superstitionem & Idololatriam suf-
fulciendam,

Eædem adhibentur in Ecclesiâ Anglicana
ad Veritatem adornandam,

Et ad purum sincerumque Cultum Deo
exhibendum.

2. Obji-

2. Objicitur, Ritus supradictos Characteres esse Antichristi,
Ideoque prorsus esse tollendos.
Ad quod Responsio est,
Tales Ritus non esse Characteres Antichristi, cum ab Ecclesia Orthodoxa, ut est Anglicana, imperantur :
Sed verè Testiæ sunt Obedientiæ nostræ quam Christo Ejusq; Ecclesiæ debemus.
Illa tum solum Characteres sunt Bestiæ,
Quando à Bestia mandantur,
Et ad nutum, obsequiumque Bestiæ observantur.

CAP. VII.

Regimen Episcopale, quale nunc est in Ecclesia Anglicana constitutum, ab omnibus illius Ecclesiæ Membris est pacatè ferendum.

PRætermittâ hoc loco Controversiâ de Origine Episcopatus,
Nempè, An sit Jure Divino,
Vel Positivo,
Ad Discordiam in Ecclesia Anglicana tollendam
Sufficit nobis inpræsentiarum Thesin propositam sequentibus Rationibus breviter confirmare,

1. Illarum Prima est, Quia Diversitas Graduum in Ministris Evangelicis Verbo Dei non repugnat.

Secun-

Ceremoniis Ecclesiæ.

21

Secunda est, Quia Imparitas Ministrorum servata est in Universali Ecclesia per annos supra mille quingentos.

2.

Quia hanc Imparitatem retinendo os Pontificiorum obturamus, Reformatis exprobrantium, illorum Ecclesias non esse veras,

3.

Quia continuâ Episcoporum Successione careant ;

Illorumque Pastores non esse Legitimos, Quia ab Episcopis non ordinentur :

Quæ de Ecclesia Anglicana, Episcopos retinente, hucusque dicere non potuerunt.

Quia Inæqualitate sublatâ, magna sequeretur Confusio & Divisio in tanto Numero & diversa Qualitate Ministrorum Ecclesiæ Anglicanæ.

4.

Quia ut quocunque modo exponantur hæc verba Hieronymi, Episcopos esse Presbyteris majores Consuetudine magis quàm Dominicæ Dispositionis veritate,

5.

Certum est Hieronymum inter Clericos Graduum Diversitatem agnovisse.

Quod ad Concordiæ Conciliationem nobis sufficere debet.

CAP. VIII.

Observationes quædam necessaria circa Reformatas Ecclesias Ultramarinas, Gallicam, Belgicam, Helveticam, Genevensem, &c.

I.

Prima illarum Observationum est,
Quòd ab Ecclesia Anglicana Damnari
non debent,

Sed potius cum Charitate ferendæ :
Libertate enim & Potestate propriâ utentes,
Cæremonias illas tantùm retinuerunt
Quas præsentì suo statui & conditioni
convenientiores ,

Et ad Ædificationem majorem inter illarum
membra aptiores esse judicârunt.

2.

Secunda illarum Observationum est,
Putidum esse Pontificiorum Mendacium,
Ritus Anglicanos ab illis Reformatis Ec-
clesiis Damnari.

Namque quarundam illarum hæc est in
contrarium Publica Declaratio ;

Credimus, Docemus, ac Confitemur,
Quòd Ecclesia alia aliam Damnare non de-
beat,

Propterea quòd hæc vel illa plus minúsve
Externarum Cæremoniarum, quas Do-
minus non instituit, observet :

Si modò in Doctrina, ejúsque Articulis
omnibus,

Et

Et in vero Sacramentorum usu

Inter eas fit Consensus.

Imò nè Imparitatem Ministrorum illas Dam-
nare in Ecclesia Anglicana,

Testis sit Calvinus, Institut. Lib. 4. cap. 4.

Testis etiam sit Beza, Libro de Gradibus
Ministrorum Ecclesiæ, cap. 23.

Testes itidem Authores Confessionis Au-
gustanæ, ut videre est Articul. 14.

3.

Tertia Observatio est,

Quòd quamvis inter membra ejusdem Ec-
clesiæ Nationalis requirenda sit Unifor-
mitas

In Ritibus & Cæremoniis,

Ut in Fide & Doctrinâ;

Indè tamen non sequitur,

Multùm esse Laborandum

Ut Uniformitas illa in Ritibus inter omnes

Ecclesias Reformatas instituatur :

Quasi Uniformitas illa prorsus conducere-
ad Consensum in Doctrina testificandum.

1. Quia Res illa

Neque Necessaria est,

Neque Utilis.

Unitas enim Ecclesiæ non consistit in uni-
tate Rituum,

Sed in unitate Fidei & Spiritûs, Ephes. 4. 3.

2. Neque damnatæ sunt unquam Ecclesiæ
ob diversitatem Cæremoniarum & Ri-
tuum ;

Sed

Sed liberæ fuerunt harum observationes,
Ut testatur Augustinus Lib.1. ad Inquisit.
Januar.cap.2.

3. Præterea, per Uniformitatem talem convelleretur Articulus de Libertate Christiana:

Nam illius pars una est,
Nè Fideles patiantur sibi Jugum imponi de rebus Indifferentibus.

4. Adde, quòd cùm Cæremoniæ suâ naturâ sint Mutabiles,
Sæpèque ob diversam Ecclesiæ conditionem & statum Mutatæ;

Ideo quorsum opus esset
De illarum in omnibus Ecclesiis Reformatis Uniformitate laborare?

4.

Illud potiùs curandum est,
Ut omnis in Doctrina, & Fidei Orthodoxæ Professione, inter Ecclesias Reformatas Discordia tolleretur.

Beatos tales *Pacificos* pronuntiavit Christus, Matth.5.9.

5.

Hâc in Fide Concordiâ integrâ,
De Ritibus discrimen cum Charitate est mutuò ferendum.

Vox vetus est, & vera;
Dissonantia Jejunii non tollit Consonantiam Fidei.

Caremoniis Ecclesia.

C A P. IX.

*De Ecclesiis qua Londini, &c. Regiâ Con-
cessione aperta sunt Reformatis Gallis,
Belgis, & Italis.*

INter multa & illustria Beneficia quibus
pro infinita sua Bonitate Angliæ Re-
gnum, & Ecclesiam, beavit Deus,

1.

Hoc non in postremis ducendum,
Quòd, Regiâ Concessione,
Urbe, Domo, sociare nobis dedit illius Ser-
vos,

Fratres

Et Conservos nostros,
Sub Antichristi Jugo olim gementes,
Et per sævitia pulsos Patriâ & Natali Solo.
Marianis Temporibus

2.

Eadem hæc Humanitatis simul ac Pietatis
officia à Genevensibus, à Gallis, à Bel-
gis, & à Germanis cumulatè, benignò-
que animo in se præstita

Sensit nostra Anglia.

Idcirco lætamur ex animo;

3.

Quòd Anglia nostra

Portus ipsis ac Perfugium esse queat.

Et si centesimo cum foenore

4.

Ipsorum in nos Benignitatem ac Beneficia
rependere possimus,

Hoc magis Honori nobis ducimus,

Etiam & Beneficio.

C A P.

De Ritibus &

CAP. X.

Conclusio hujus Tractatus, Continens Exhortationem ad Pacem & Concordiam in Ecclesia Anglicana.

1. **Q**uid superest, Charissimi in Christo Fratres,
Nisi ut Idem sentientes
In Doctrina,
In Ritibus,
Et in Disciplina Ecclesiastica,
Pacem inter vos sanctè inviolatèque colatis?
2. Hòcque ut præstare possitis,
Secundùm Apostoli Monitum, Rom. 16.
ver. 17, 18.
*Observate Dissidiorum & Scandalorum aucthores, contra Doctrinam quam vos didicistis,
Et declinate ab eis.*
3. Iterum, Fratres, Idem sentite,
In Pace agite,
Et Deus Pacis ac Charitatis erit vobiscum.
Amen.

F I N I S.

fto

0-

5.

4-

i-